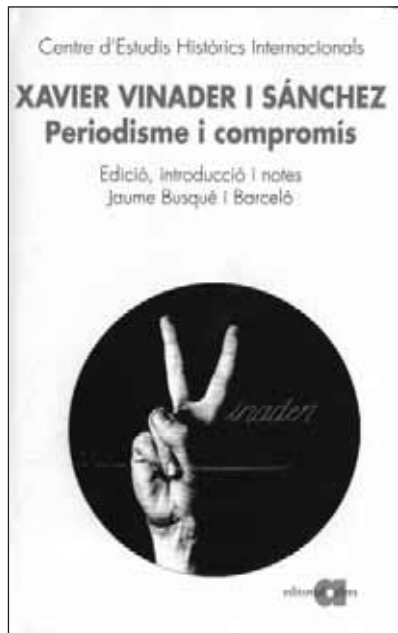

L'increïble Xavier Vinader

MCF

L'editorial Afers i el Centre d'Estudis Històrics Internacionals acaben de publicar el llibre *Xavier Vinader i Sánchez. Periodisme i compromís*. Es tracta d'un excel·lent estudi de Jaume Busqué i Barceló, fruit de moltes hores de recerca i de treball.

Xavier Vinader i Sánchez, nascut a Sabadell el 1947, és el millor exemple del periodisme compromès i de la defensa de les llibertats i dels drets de les persones. Aquest compromís —total— l'ha portat a moltes situacions difícils

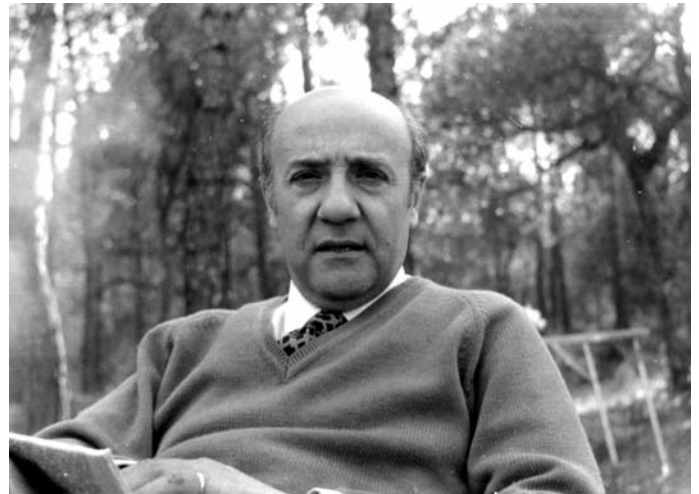
al llarg de la seva trajectòria professional. I durant aquest anys encara ha fet més: ha reunit un arxiu immens que finalment ha pogut lliurar sa i estalvi al Centre d'Estudis Històrics Internacionals. Consta d'uns tres mil documents sobre la Guerra Civil, la postguerra, el franquisme i la repressió. Premsa clandestina de partits i organitzacions obreres; materials sobre l'extrema dreta en l'àmbit internacional; informacions sobre la guerra bruta contra ETA; actuacions dels serveis d'intel·ligència i dels cossos de seguretat a escala mundial; el crim organitzat; les sectes destructives; el nazisme.

Es fa difícil d'entendre com una sola persona ha pogut, en una trentena d'anys, desenvolupar una tasca tan activa que es pot qualificar de periodisme d'aventura, pels molts perills a què ha estat sotmès, tant per part de les organitzacions legals —l'Audiència Nacional el va condemnar a set anys de presó, però va ser amnariat pel Consell de Ministres després d'un exili forçós— com de les il·legals —va patir atacs terroristes.

Aquest llibre sobre Xavier Vinader surt en un moment difícil en què l'oblit dels valors democràtics i l'espantosa mediocritat de la classe política estan propiciant la difusió d'idees populistes, en alguns casos clarament feixistes, en sectors de la societat. Si la història servís d'alguna cosa, l'obra de Vinader podria ser-ne un bon antídote.

Ha mort Pere Roca Garriga

MCF

c. 1974 / DR

Temps hi haurà per a glossar la vida i l'obra del filòleg Pere Roca i Garriga mort el 17 de novembre passat i, sobretot, el seu sabadellenisme que el va fer participar al llarg de tota la seva trajectòria en l'activitat cultural de la ciutat.

En aquesta breu nota, quan estem tancant l'edició del número 173 de *Quadern*, només volem destacar la seva vinculació amb aquesta casa des del primer moment. Col·laborà en la nostra publicació, fundada el 1978 per Joan Cuscó i Aymamí, des del número 4 amb un text sobre les belles arts a Sabadell. En el bienni 1978-1979 publicà una sèrie d'apunts sobre filòlegs sabadellencs: Fèlix Amat i Palou, Agustí Rius i Borrell, Joan Baptista Codina i Formosa, Fèlix Quer, Francesc Sallarès i Salt, i Miquel Carreras i Costajussà. La seva col·laboració s'estengué amb molts altres temes fins l'any 2002.

Tenia —malgrat que no era pas el tret més visible del seu caràcter— un fi sentit de l'humor. Sempre amb la seva inseparable cartera amb cremallera sota el braç —d'aquella mena que la gent en deia "vaden", per vade —una vegada em va confessar, tot emulant el Quevedo del *Érase un hombre a una nariz pegado*, que ell era un home enganxat a un vade. En clau d'humor i amb el pseudònim Jafre Segon, publicà el 1997 un parell de diàlegs, molt en la línia de l'absurd, inspirats en autèntiques converses d'aquest tipus mantingudes amb la melòmana Joana Soler i il·lustrats amb uns fins dibuixos a la ploma. També era humorístic un dels seus darrers textos, *L'expedició dels Seixanta*, publicat el 2002.

Descansi en pau.